

Svenska Canada-Tidningen

The Swedish Canada News

FARMAR TILL SALU
Vi ha ett stort antal UPPODLADE FARMAR till salu i Manitoba, Saskatchewan och Alberta, nästan alla i sommerridge och god jord för 1924 års skörd. Lätta villkor kunna arrangeras. NATIONAL TRUST CO. LTD., 100 West Main St. & Notre Dame East, Winnipeg, Manitoba.

ARG. (YEAR) 33.

(Lösnummer 10 Cts.)

WINNIPEG, MANITOBA, TORSDAGEN DEN 17 DECEMBER 1925.

(Lösnummer 10 Cts.)

Nr. 51

En pärla funnen i smutsen.

För Svenska Canada Tidningen av J. A. H.

Var välsignad, milda ömsinhet, var välsignad åter, du som allt förläter, lagt allt uselt i mitt liv du vet.

—Fröding—

På däckat ä en av de kanalbar, som uppehålla trafiken mellan Boulogne i Frankrike o. Folkestone i England, står två uniformsklädda kamrater samtalande. Det var under krigets dagar, och de två unga männen voro nu tillsammans med hundratals andra soldater stadda på resa till England, västet de ämnade tillbringa fjorton dagars permission.

"Det är gott och väl att få tillbringa julkvällen i London, men jag skulle mycket hellre tycka om att få vara hemma bland mina älskade i Canada", säger den ene av ynglingarna, en sebränd, kraftigt byggd ung man med sergeantanschevner på armarna.

"Du är alltför sentimental, Jack", svarar den andre, en glad och uppsluppen korporal. "Låt oss nu glömma både hemmet och det helvete vi nyss lämnat och låt oss njuta av denna stund till sin fulla rätt under vistelsen i London."

"Läskärlig, säger du. Vet du vad, Robert, jag är fullt övertygad om att du inte har det ringaste begrepp om vad verklig livsgladighet egentligen är. Jag för min del kan aldrig förläsa mig med den tanken, att utsvämningsgången av alla slag vidvara utan livsgladhet. Jag kan inte finna någon verklig njutning i de sinnliga förströelser, som du så gärna tar del ut, och jag vill redan nu låta dig veta, att jag inte ämnar gå med på dina galenskap och uppråk, utan i stället tillgodogöra mig de rika skatter, som en tvärsänt kultur hoppsamt i den stora världstaden."

"Du ämnar väl förarga dig på gamla taylor, munnor, konstverk och allt som du kan komma över bland dammiga och för läse sedan bortglömda böcker. Nej du Jack, jag är försämdigare än så. Jag ämnar leva. Leva och låsson levet", som våra grammar i det andra diket säga, ty när jag återvänder till fronten kan jag vilken minut som helst vända näsan i väder och vad nyttja har jag då haft av att gå och rota i alla de där mynka lärdomskollarna, som du så gärna förklarar dig för?"

"Du är oförfärligt, Robert, och våra vägar på nog att skilda här när vi anländer till London."

Några timmar senare återfinna vi kamraterna i Canadian Clubs restaurang vid Berkeley Square. Högmodigt Båda ha låtit stryka upp sina förklarade uniformer och nu se de verkligen ut som människor, och det sitter vid bordet och med apit talar del av de för dem ovanliga rätterna.

Sedan de fått säga till sig till Robert: "Nu vill jag råda dig att lämna de här klubbens föreståndare. Du kan väl så lätt förlova hela den summa du har på dig, synnerligen för att aldrig till vilket sällskap du kommer tillsammans med. Jag ämnar inte gå med dig i kväll, utan skall i stället besöka Haymarket Theatre, där man uppför ett av Shakespeares kända skådespel."

"Hör man på bara. Nu tror han att jag inte är man nog att skota mina egna pengar. Jag struntar i dina värningar och klubbens föreståndare såväl som hans kassaskåp. Haymarket Theatre, sade du. Jag kunde just tro det. Nej, jag betackar mig, en sådan där gammal mossbevuxen plats ter sig inte alls inbjudande för en levnadsledig yngling. Nej, du Jack, följ mig, vi ska gå och slå sällskap för mig i kväll!"

Bland den folkskara, som strömmar in från St. Pauls Katedral efter slutat gudstjänst på juldagsmorgonen återfinna vi Jack. Han styr sina steg ned mot Strand och kommer i närheten av Trafalgar Square, vars belysning han betraktar med ett stort intresse. "Vad har hänt, Robert, du ser så nedslagen ut?"

"Förmodat. Jag förlorade mina pennor i natt. Nu är jag pank och har varit utan en penny på fickan mitt på själva juldagen torde vara nog att göra vilken som helst nedstämd."

"Jag varnade dig. Men det hjälper inte nu. Var uppehåll du dig i natt?"

"Förtröddt ett rätt sällskap i Leicester Lounge och sedan är druckit åskillett för jag i sällskap med en flicka till Maiden Vale. Hyrde ett rum tillsammans med henne. När jag vaknade hade hon gått sin kos och antagligen tog hon mina pengar. Där har du hela historien."

"Känner du igen huset, där du bodde?"

"Ja, det gör jag nog, men vad hjälper det?"

"Kom då, så får vi se."

De stego ombord i en buss, som förde dem till Maiden Vale och inom kort ringde de på dörrklockan till det hus, där Robert vistats natten förut. En gammal gammal man förtället utseende öppnade. Jack frågade hövligt om han kunde igen hans kamrat.

"Har aldrig sett honom förut", blev svaret och därmed sökte hon stänga

EN GOD JUL tillönskas alla våra läsare och läsare

JUL.

För Svenska Canada Tidningen av Maj-Lis.

Jul! Du underbara längtans tid. Kom ännu en gång med fröjd och frid Gläd vårt människohjärta Lindra sorg och smärta Bliv vår hjälp att glömma livets strid.

Jul! Mystikens sagofyllda värld. Minnen tränga fram från hemmets hård; Lilla mor berättar Om båd' troll och jättar, Villigt följer pilten med på färd.

Jul! Med skratt och glam i dina spår. Alltid lika kär från år till år. Sång i hjärtat inne, Sol i blick och sinne Fastän tungt därute mörkert år.

Jul! Ack andrens tid Du också är. Fyllad av jubel följa stjärnan där Herdarna på vägen — Täljer gammal sägen — Och i höjden lova änglars här.

Jul! Med klockors klang kring dal och lund. Orelbrus vid helig altarrund. Och i klara toner Upp till himlens zoner Klingar julehymn i morgonstund.

Jul! Du helga stund, vi prisar Dig Tag vår hyllning varm och innerlig Bliv vårt ljus på leden Mot vårt längtans Eden Genom livets mörka ökenstig.

JULÄNGELN.

För Svenska Canada Tidningen av C. J. E.

STILLA och mild var natten. Herdarna från Betlehem hade just samlat sin hörd och sutto nu så vid sida på det kända vilostället. Tytstaden kom med mörkret och låg de sig tungt och bekväma över nedögen, ögonen började bli trötta och längtade att få lägga sig samman. För att bekämpa denna läsa herdarna för varandra ur minnet stycken ur den heliga skriften. Ett hade nyss läst ett ord, som var dem kärt. "Det fölket, som vandrar i mörker, ser ett stort ljus, och över dem som bo i mörka skuggors land, skall ett ljus skina." Då färd de alla upp, som trötta och under ett starkt övillkorligen lyfta de handerna till ögonen för att ej bländas. Ty ett ljus kringstrålar dem, vars ljus de varken sett eller amat. De förstod ej, vad som hänt, därmed falla de ned till jorden. Då färd de en rosett som en människas, på en ljus och mild, så att all deras fruktan flyr. Rosten talar om en Frälsare, som är född, om en stor glädje, som skall vederfaras all folket. Herdarna lysna, och deras hjärtan bli brinnande. Då höras röster äro. De ljuda som en avlägsen musik. Nu växa herdarna upp. Hela luften är så stark ljusvärd. Ned mot jorden sväva otaliga ljusvärelser. Snart kunna de tydligt urskilja ord. Det är, som om både himmel och jord sjöng: "Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, till människorna ett gott begeh!"

Ville icke de ha varit med bland herdarna i den stunden? Låt ditt hjärta vara stilla i julenatt, och det skall bli jubelsång därute över den Frälsare, som är oss född.

Det satt en mor, omgiven av sina små i en tufftig vindskammare. Hennes historia är snart omtalad, hon var änkla och utfattig. Länge hade hon arbetat, svettigt och frustigt för att skaffa mat och kläder åt de små. Nu då julen var inne, kändes det svårare.

Lucy berättar, att hon samma dag, som berättat om den gamla änkans historia, hade fått tillåtelse att vara med i julottan. Då man ännu inte fyllt fem år får man kanske utbedja sig det som en gäst i ett sådant tillfälle. Sedan låter man kanske ännu trängare bedja sig att göra samma sak. Det beror därpå, att man då förstår bättre? Ah nej! Men!

En avbruten.

För S. C. T. av Joseph Swanson.

"Omkring denna gyllne kalv hösta och feber hade bundit henne vid sängen under två veckor.

Det var natt, eller rättare tidigt på morgonen. Ett disigt dagsljus sildade in genom vindskammarens enda fönster. Med dimmiga, tårfulda ögon låg hon där, till synes drömande, och betraktade de halvmarra bjälkarna vilka uppbyro en del av nimmadomens boningshus. Under cirka trettiofem år hade nu denna lilla kamrater utgjort hennes nattliga uppehåll.

Med ens sänkte hon blicken. Tankarna på det förflydda uppfyllde den gamla hjärnan. En för en passerade de revy därinne, de där "stora" händelserna; hennes liv iken upplevdes den modersmjölkade barndomsstiden i torparstugan på backen, där hon, den förströdda, plågs av tunga bördorna. De andra fem sykonen hade ju också förstås vuxit med åren för att i tur och ordning fått tassa fatt på arbetsken, vilka hjälpt till draga fram ekonomiska "p" herrarnas dennes kontoböcker. Barnshovarens tunga dagar! "Val det är över", suckade hon halvömt och vände på huvudet.

Med ens uppenbarades sockenkyrkans dekorativa inredning för hennes syn. Iken uppläste prästen "i nöd och lust...". Viskande framstötte hon sitt "ja". Precis som den gången. Och vilken smekmål sedan! Vilken på ett liv som för mig endast innehåller bitterhet.

Det var då en underlig ide! Att du, mannen med de stränga pliktbegreppen, du som är en lysande förebild för oss alla, vän nära sådana tankar!

Men vem borgan för, att jag alltid uppfyllt min plikt? Hög det hitra svaret.

Det ständ, ditt namn, din karaktär och slutligen hela världens ödomme.

Tror du inte, att detta klippta stam omdöme skulle vackla om världens ödomme, vad det förflutna så farmhärtigt döljer?

Du kan inte ha begått någon dålig handling! Incenting kan bringa mig att vackla i min tro på dig.

Inte ens om jag berättade dig ett kapitel ur mitt liv som ämnar ligga i mörker?

Nej, nej, börja!

I en liten stad hade betolkningen en dag blivit hättigt uppskakat. Vid middagstid hade ett rykte kommit i omlopp att Albert Morell blivit arresterad.

Det var förfärligt! Albert Morell en älskvärd och mycket omtäckt ung man skulle vara en simpel förbrytare.

Den stackars gamla domaren, som nu blev utsatt för en sådan skam!

Klockan tio på förmiddagen hade polisen visat sig i Morells hem för att föra brottsting till stadsrättens döm. Med en smärtsam blick mot dörren, som väl nu för alltid skulle vara stängd för honom, gick Albert med fasta steg nedför trappan och upp i den täckta vagnen som väntade utanför.

Det härskade stor förbittring mot honom i staden. Han hade varit direkt för sparbanken och hade såsom sådan beränt underslev. Men vad var orsaken till att han blivit en förbrytare? Icke ens hans fars beklagade förmåga att bekänna bevekelsegraden till sitt handlingssätt.

Han var skyldig. Det erkände han, men inte mer. Han hade förgräpat sig på kassan, hade blivit en tjuv, en tjuv och dömdes till två års fängelse samt att ersätta den förlorade summan. Detta sista villkor var för resten överflödigt, då domaren redan förrättsgångens början med stora uppoffringar hade anskaffat summan och inbetalt den.

Albert Morell fordes till Stein, där han avtjänade sitt straff. Då han åter blev fri, vände han sin födelsestad ryggen och började ett nytt liv i en främmande trakt. Där ingen hade en aning om hans förtid. Faderen var död, ingenting band honom längre vid hemmet. Han tog med sig en tjänsteflicka, som hade tjänat i hemmet, och på vars tygnad han kunde lita.

En tid trodde han sig kunna utpåna det förlutna genom en sträng pliktuppfyllelse och genom välgörenhet — men förskaves. Den där mörka punkten i hans liv låt icke förläsa sig och hans tillvaro är nu blott en kedja av tröstlösa minnen.

Nu lyfte härshövdingens blicken och låt den ångsätt fälla på gästens ansikte.

Nå, förde jag orätt i att trivla på din vänskap, när du hört min bikt?

Unkar! är ju också jag, skrattra de den andra, och att jag kommit ur livets alla trängsmål med litet gladare blickar, kan du inte hindra mig från att just i dag tänka på dig och vilja skita ditt sällskap.

Vilket helt säkert blir mycket bedrövt. Just i dag står mitt trista öde så klart för mig. Ja, vore jag inte en god kristen, skulle jag inte ett ögonblick betänka mig utan göra slut

Det förlutnas makt.

EN KRYDDAD doft av gran fylld av den uppblåsta salongen, där den strålande julnatten var tänd. Omkring ransen lågo flere paket, som dock ingen av de närvarande brydde sig om. De voro i en tryckt stämning.

— Vad det är smärtsamt att tänka på, huru anorlunda allting var en gång! suckade den gamla hushållerskan till betjänten Frans. En gång var vår vänskap så glad och munter, men nu — nu har ingen glädje mer i livet. Han står så alldeles ensam i världen.

— Vartför har härshövdingen inte gift sig? frågade Frans. Han har väl haft någon olycklig kärlek?

Han har aldrig brytt sig stort om kvinnor, tror jag. Men det talas om, att han skulle ha haft en kärleks historia innan han kom hit. Den unge herrn drog den gången ut på en resa, och jag vet inte —

skötta hemmet var en glädjens bön. På sin väg hem från det gemytliga samkvämet med den bråkiga familjen kunde Jack icke annat än fundera över ödetas skickelser.